

РЕШЕНИЕ

№ 564

гр. Б., 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и девети
септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Атанас Иванов

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Николай Грънчаров Въззивно гражданско
дело № 20221200500427 по описа за 2022 година

и за да се произнесе взе в предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Срещу Решение № 906288/09.03.2022г., постановено по гр.д. №550/2020г. по описа на РС
Благоевград, е депозирана пред Окръжен съд Благоевград, въззивна жалба от „С...“ Е., ЕИК
*, със седалище и адрес на управление: гр. Б., представлявано от Управителят С. Й. К., чрез
пълномощника адв. Д. П..

С въззивната жалба е въведено оплакване за неправилност и незаконосъобразност на
обжалваното съдебно решение, поради необоснованост от събраните доказателства, както и
доводи за неправилно приложение на материалния и процесуалния закон. Изведено е с
жалбата и оплакване за необоснованост на обжалваното решение от събраните по делото
доказателства.

Поддържа се с въззивната жалба че атакуваната сделка- договор за покупко- продажба на
МПС от 30.05.2019г. е сключена в изпълнение на договореностите, постигнати между „Е...“
Е., от една страна ката продавач и С. Й. К., като купувач и въз основа на предварителен
договор за продажба, подписан между страните на 18.07.2018г., с който било поето
задължение от продавача да продаде на купувача 4 броя ППС, на купувача С. Й. К. или на

ЮЛ, собственост на същата, срещу заплащането на продажна цена от 7 500евро, като задължението е следвало да се изпълни в срок от 10 месеца, считано от сключването на предварителния договор.

Поддържа се с въззивната жалба, че вземането на кредитора Р. Я. П.- ищец пред първоинстанционния съд по предявения иск по чл. 135 от ЗЗД, е възникнало една година след сключването на твърдяната от нея „увреждаща“ сделка. В този смисъл поддържа се от дружеството жалбоподател, чрез неговия пълномощник че в този случай е налице хипотезата на чл. 135 ал. 3 от ЗЗД, при която хипотеза за да възникне потестативното право по чл. 135 от ЗЗД, следва да бъде доказано намерение, с цел увреждане на кредитора от двете страни по сделката, като не е достатъчно установяването на наличие на знание за увреждането от длъжника и третото лице, при приложимост на презумпцията на чл. 135 ал.2 от ЗЗД.

Наведени са доводи с въззивната жалба и за допуснато от първоинстанционния съд съществено процесуално нарушение, поради това че на страната е отказано допускането на съдебно графологична експертиза, като съдът е приел заключението на вещото лице по допуснатата такава при разглеждането на делото от РС Благоевград като достоверна и компетентна. Така делото е останало неизяснено от фактическа страна, а съдът е приел оспорването на автентичността на сключения между страните предварителен договор за продажба за успешно, тъй като според експертното заключение, подписа положен от Й. П. не е изпълнен от това лице.

С въззивната жалба са развити правни съображения, че дори и да се приеме че подписа на предварителния договор за продажба, предхождащ сключването на договор за покупко-продажба на МПС от 30.05.2019г., не е положен от Й. П., то приложима е разпоредбата на чл. 301 от ТЗ, предвид на обстоятелството че е сключен окончателен договор за продажба, което обстоятелство не се оспорва от ищцовата страна.

Във връзка с направеното оплакване с въззивната жалба за допуснато съществено процесуално нарушение от първоинстанционния съд, наведени са доводи че въпреки настъпилата процесуална преклузия, към доказателствата по делото е приобщена копия от лична карта, за която се твърди че е на Й. П. и че същата е направена от счетоводната къща, която обслужва представляваното от него дружество, като искането за представяне на оригинала на личната карта или на зеверен препис от нея на осн. чл. 183 от ГПК, е оставено от първоинстанционния съд без уважение. Твърди се, че макар процесуалният представител да обслужва и дружеството „Ю...“ Е. и същият да е могъл да представи копието от личната карта своевременно, той е направил това едва на 06.12.2021г.

Във връзка с оплакването на за допуснати процесуални нарушения, засягащи правата на дружеството жалбоподател, сочи се с въззивната жалба, че на дружеството ответник „Е...“ Е., е било отказано искането за издаване на съдебно удостоверение, което да послужи пред „Ю...“ А., за снабдяване с удостоверение от което да е видно, на кои дати счетоводителят на дружеството, в качеството си на пълномощник на управителя- Й. П., е извършвал разпоредителни сделки и операции/касови и безкасови/, със суми по сметките на „Е...“ Е..

Поддържа се с въззивната жалба, че тази информация е относима относно въпроса за знанието за увреждане. Твърди се, че към момента на сключването на предварителния договор за продажба, нито купувачът С. Й. К., нито представляващия дружеството продавач- Й. П., са били информирани за каквито и да е било задължения на „Е...“ Е., както към ищцата Р. Я. П., така и към трети лица. Точно обратното- от външната фирма извършваща счетоводно обслужване ежесечно са подавани данни, че дружеството няма задължения, защото същите са погасявани в срок, като преводите са нареждани от счетоводителят на фирмата за счетоводно обслужване. Отделно излагат се доводи с въззивната жалба, че от справка в ТРРЮЛНЦ, воден от Агенцията по вписванията, по партидата на „Е...“ Е., от ГФО за 2017г. и 2018г. се установява, че дружеството е приключило финансовата година с търговска печалба/съответно 16 000лв. за 2017г. и 87 000лв. за 2018г./В този смисъл поддържа се с въззивната жалба, че предявения иск по чл. 135 от ЗЗД е неоснователен, тъй като дружеството е разполагало с достатъчно имущество за удовлетворяване на евентуалните му кредитори, още повече че в ГФО за 2018г. са отразени и вземания в размер на 108 000лв.

Навадено е оплакване с въззивната жалба, че първоинстанционният съд не е обсъдил задълбочено и всестранно събраните по делото доказателства, като е кредитирал единствено показанията на свидетелят Е. Н., без да съобрази евентуалната им заинтересованост, по смисъла на чл. 172 от ГПК. Поддържа се, че поради допуснатите процесуални нарушения, делото е останало от фактическа страна неизяснено, като изводите на съда за необосновани и не кореспондират с доказателствения материал, като видно от мотивите на обжалваното съдебно решение, първоинстанционният съд е стигнал до грешни правни изводи, поради което решението на съда за наличието на всички предпоставки от обективна страна, за да бъде уважен предявения иск по чл. 135 от ЗЗД като основателен, е неправилно.

Навадени са с жалбата оплаквания, че не се доказва наличието на намерение за увреждане на кредитора, в резултат на предприетите от длъжника правни действия, а искът е заведен само „в отговор“ на прекратяване на договора за счетоводно обслужване, сключен от ответника „Е...“ Е. с „Ю...“ Е., поради неизпълнение на поетите от последното задължения за организиране на счетоводната дейност и съставянето на междинни и годишни финансови отчети.

С въззивната жалба се иска от въззивния съд, на основание чл. 271 от ГПК, да отмени обжалваното съдебно решение като неправилно и незаконосъобразно, като постановено при неправилно приложение на материалния закон и при съществени процесуални нарушения, като бъде постановено ново решение, с което предявения иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД бъде отхвърлен от съда като неоснователен.

С въззивната жалба е направено доказателствено искане: За назначаване на съдебно-графологична експертиза, която да установи дали автори на ръкописния текст върху Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., с нотариално удостоверяване на подписите на представляващия дружеството продавач и на купувача, извършено на същата дата- 18.07.2018г., от Е. С., в качеството и на ръководител на Център за обслужване

на граждани към община В., Р. Г., са на лицата Й. П. и С. Й. К.; За издаване на съдебно удостоверение, което да послужи пред „Ю...“ А., за снабдяване с информация на кои дати счетоводителят на дружеството Ю. Х., действащ в качеството на пълномощник на Й. П., последният като представител на „Е...“ Е., е извършил разпоредителни сделки/касови или безкасови/, със суми по сметките на „Е...“ Е..

В предвидения по чл. 263 ал.1 ГПК двуседмичен срок, по делото е постъпил писмен отговор от адв. Ц. Х., като пълномощник на въззиваемата Р. Я. П., с която се възразява срещу доводите наведени с въззивната жалба и срещу направените доказателствени искания от дружеството жалбоподател, чрез неговия пълномощник по делото.

Възразява се, че поисканата съдебно-графологична експертиза е поискана пред първоинстанционния съд, като е изготвено и прието заключение, от което е видно че подписа под предварителния договор срещу „продавач“ не е положен от Й. П., а подписа положен срещу „купувач“ има само вероятност да е положен от С. Й. К.. Страната многократно е задължавана от съда да представи оригинала на предварителния договор, но такъв по делото така и не е представен.

Оспорва се писмения отговор твърдението с въззивната жалба, че пълномощникът на въззиваемата Р. Я. П., е процесуален представител и на „Ю...“ Е., като се твърди че това не е вярно и се цели да внесе съмнение в достоверността на представено писмено доказателство по делото- копие от личната карта на Й. П..

Изказва се становище от пълномощника на въззиваемата страна, че искането за издаване на съдебно удостоверение за пред „Ю...“ А., за установяване на извършване на банкови операции по сметката на „Е...“ Е. следва да бъде оставено без уважение от въззивния съд, като неотнормимо към предмета на спора по делото, тъй като същото касае отношения между „Е...“ Е. и трето ниучастващо по делото лице- „Ю...“ Е..

С писмения отговор се иска от въззивния съд, да потвърди обжалваното решение на РС Благоевград, като остави въззивната жалба на „С...“ Е., без уважение.

Съдът при проверката си в закрито заседание по реда на чл.267 във вр. с чл. 262 ГПК намира подадената въззивна жалба за допустима като подадена в срока за обжалване, от легитимирана страна с правен интерес срещу валиден съдебен акт, подлежащ на въззивно обжалване и последващ инстанционен съдебен контрол. Същата е редовна и отговаря на изискванията на закона за форма и съдържание.

Писменият отговор е депозиран своевременно, от насрещната страна, чрез процесуалния и представител, като същият отговоря на изискванията на закона за дължимото съдържание.

С писмено становище по делото, жалбоподателят „С...“ Е., чрез пълномощника си адв. Д. П., поддържа въззивната жалба на основание доводите изложени с нея, като моли съда да уважи доказателствените искания, направени с жалбата, тъй като в противен случай делото ще остане неизяснено от фактическа страна, а решението по него- постановено при непълнота на доказателствата и необоснованост на фактическите изводи.

В насроченото от въззивния съд открито съдебно заседание, пълномощникът на

въззиваемата- адв. Х., моли съда да остави въззивната жалба без уважение. Моли на осн. чл. 194 ал.3 от ГПК, въззивният съд да признае за неистински-Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., сключен между „Е...“ Е. и С. Й. К., като моли същият заедно с копията от материалите да бъде изпратен на прокуратурата поради наличие на данни за извършено престъпление. Претендират се разносните пред въззивната съдебна инстанция.

За да осъществи правомощията си за извършване на въззивна проверка за правилност и законосъобразност на първоинстанционно решение, в рамките на направените с жалбата оплаквания, въззивният съд съобщи следното:

Производството е образувано въз основа на постъпила за разглеждане пред първоинстанционния съд/РС Благоевград/ искова молба от Р. Я. П., ЕГН *****, от гр. Б., ул. „М.“ № *, вх. *, ет. *, срещу „Е...“ Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „Р.“ № *, ет. *, представлявано от Й. Х. П. и „С...“ Е., ЕИК *, със седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „С. Р.“ № *, ет. *, представлявано от С. Й. К..

Предявен е иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД, с който се иска от съда да постанови решение, с което да провъзгласи недействителна по отношение на ищеца/кредитор/- Р. Я. П., на сключения на 30.05.2019г. договор за покупо- продажба на МПС, с който продавача „Е...“ Е., чрез своя управител Й. П., е прехвърлил на „С...“ Е., на което у правител С. Й. К./негова майка/, следните МПС: вид „влекач“, марка „В.“, модел „***“, цвят- син, рама № *, с двигател № *, с държавен рег. № *; вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят - черен, рама № *, двигател -няма, с държавен рег. № *; вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят- сив, с рама № *, двигател- няма, държавен рег. № * и вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят- черен, с рама № *, с държавен рег. № *.

Исковата претенция се основа на фактически твърдения за това че ищцата Р. Я. П. е била в трудовоправни отношения с дружеството ответник- „Е...“ Е., като въз основа на трудов договор сключен на 19.01.2016г. е била назначена на длъжността- Ръководител, отдел транспорт с код по НКПД: 13243021, при непълно работно време и основно месечно възнаграждение, в размера на 203.25лв.

Поддържа се от ищцата пред първоинстанционния съд, че дружеството ответник като работодател, не изпълнявало задълженията си по чл. 128 от КТ, като не изплащало на Р. Я. П. уговореното между страните трудово възнаграждение, поради което на 18.10.2018г. трудовото правоотношение било прекратено на осн. чл. 327 ал.1 т. 2 от КТ.

Ищцата предявила иск пред съда срещу нейния работодател- „Е...“ Е., за заплащане на дължимите суми, съставляващи неизплатеното и трудово възнаграждение за периода от м. 01.2016г. до м. 10.2018г., както и за лихви за забава за всяко просрочено задължение за изплащане на месечното и трудово възнаграждение. С Решение № 2625 от 20.03.2019г., постановено по образуваното гр.д. № 2497/2018г. по описа на РС Благоевград, съдът е уважил предявените иски, като е осъдил „Е...“ Е. да заплати на Р. Я. П., сумата 4 710.26лв. представляващо главници по неизплатени трудови възнаграждения, за претендирания

период/м. 01.2016г. до м. 10.2018г./, сумата 663.33лв. представляваща лихви за забава за периода от 26.02.2016г. до 14.10.2018г., както и сумата 500лв. разноски по делото за адвокатски хонорар. Решението на съда е влязло в законна сила на 21.06.2019г.

Въз основа на издадения изпълнителен лист и по искане на кредитора Р. Я. П., е образувано ИД № 153/2019г. по описа на ЧСИ М. В., срещу длъжника „Е...“ Е., за събиране на присъдените суми като обезщетение за неизплатено трудово възнаграждение.

Исковата претенция е основана на фактическите твърдения, че през време на подаване на жалба срещу първоинстанционното решение от страна на ответника „Е...“ Е., чрез неговия пълномощник, бил е сключен Договор за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г., чрез който „Е...“ Е., чрез своя управител и едноличен собственик на капитала- Й. П., е продал на дружеството на майка си- „С...“ Е., представлявано и управлявано от С. Й. К., МПС собственост на дружеството длъжник, поради което в патримониума на „Е...“ Е. не е останало имущество, срещу което да бъде насочено принудително изпълнение.

Навадени са с ИМ пред РС Благоевград от ищцата Р. Я. П., чрез нейния пълномощник, че сделката договор за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г., е сключена между продавача „Е...“ Е. и купувача „С...“ Е., с цел да бъде увреден кредитора- Р. Я. П., която е имала вземане срещу „Е...“ Е., за неизплатени трудови възнаграждения, за периода през който е престирала труда си по силата на валидно трудово правоотношение с ответника по делото. Поддържа се, че тъй като сделката е извършена между два дружества, чиито управители са майка и син, то както продавача, така и купувача по атакуваната сделка за продажба на МПС, са знаели че увреждат кредитора на дружеството продавач- Р. Я. П., с цел да затруднят или да направят невъзможно същата да се удовлетвори за вземането си за неизплатени трудови възнаграждения, което е било признато по съдебен ред. Поддържа се, че сключения договор е увреждащ кредитора Р. Я. П., като се иска от съда да прогласи относителната му недействителност по отношение на ищцата по настоящото дело.

В срока по чл. 131 от ГПК, пред първоинстанционния съд е постъпил писмен отговор от ответника по делото- „С...“ Е., чрез адв. Д. Попова, с който се оспорва предявения иск по чл. 135 от ЗЗД като неоснователен. Оспорва се активната материалноправна легитимация на ищцата Р. Я. П. да предяви павлов иск срещу двете дружества, като се възразява от ответника че не са налице част от законовите предпоставки, кумулативно предвидени в закона като условие за уважаване на предявения иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД.

Твърди се пред първоинстанционния съд с писмения отговор на исковата молба от ответниците, че не е настъпило увреждане за ищцата, тъй като със сключването на Договор за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г., между страните- продавач „Е...“ Е. и купувач- „С...“ Е., страните са изпълнили поетите задължения със сключен между тях преди това Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., с който са си обещали окончателната продажба на МПС, предмет на сключения окончателен договор за продажба. В този смисъл сключената сделка не е имала за цел увреждането на ищцата, а изпълнение на задълженията на продавача по сключения предварителен договор за продажба на МПС.

Поддържа се с писмения отговор на ИМ, че съдебно признатото право на вземане на ищцата Р. Я. П. от нейния работодател- „Е...“ Е., е възникнало почти година след сключването на атакувания договор за продажба на МПС, за който се твърди че е увредил интересите на кредитора. Развиват се правни съображения, че е налице основанието на чл. 135 ал.3 от ГПК, като ищцата следва да докаже- намерение, цел за увреждане на кредитора от двете страни по сделката, като в този случай не е достатъчно доказването на знанието за увреждането у страните сключили възмездна сделка съгласно презумпцията на чл. 135 ал.2 от ЗЗД.

Оспорва се от ответната страна с писмения отговор на ИМ, твърдението на ищеца за знание на страните сключили атакувания договор, като се възразява че към момента на сключване на предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., нито продавача, нито купувача са знаели, че трето лице- Р. Я. П. има вземане срещу „Е...“ Е., като в този смисъл липсва знание за увреждане на кредитора у ответниците по делото, по смисъла на чл. 135 ал. 2 от ЗЗД. Твърди се че към този период дружеството ответник „Е...“ Е. е имало успешна търговска дейност, като не е имало просрочени задължения към трети лица, включително и към ищцата по делото.

Оспорва се не само намерението у ответниците да увредят кредитора си със сключения договор за продажба на МПС от 30.05.2019г., но се оспорва и твърдението на ищцовата страна че такова увреждане е обективно възможно- дружеството и след сделката е разполагало с достатъчно имущество за удовлетворяване на вземанията на „евентуалните му кредитори“.

При изложените съображения, иска се от първоинстанционния съд да отхвърли предявения иск по чл. 135 от ЗЗД като неоснователен.

При разглеждането на делото пред РС Благоевград са събрани писмени доказателства, разпитани са свидетели, допусната е и назначена съдебно графологична експертиза.

С обжалваното Решение № 906288/09.03.2022г., постановено по гр.д. № 550/2020г. по описа на РС Благоевград, съдът е уважил предявения иск по чл. 135 от ЗЗД, като е обявил за относително недействителен по отношение на ищцата Р. Я. П., сключения Договор за покупо- продажба на МПС от 30.05.2019г. между „Е...“ Е. и „С...“ Е., с нотариална заверка на подписите, с който продавачът „Е...“ Е. е продал на купувача „С...“ Е., следните МПС: вид „влекач“, марка „В.“, модел „***“, цвят- син, рама № *, с двигател № *, с държавен рег. № *; вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят -черен, рама № *, двигател -няма, с държавен рег. № *; вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят- сив, с рама № *, двигател- няма, държавен рег. № * и вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят- черен, с рама № *, с държавен рег. № *, срещу заплащане на продажна цена общо в размер на 6 960лв.

Видно от мотивите на първоинстанционния съд към обжалваното решение, намерени са за доказани от обективна страна кумулативно предвидените в закона предпоставки за уважаването на Павловия иск, като съдът е приел за неуспешно оборена презумпцията на чл. 135 ал. 2 от ЗЗД за знанието за увреждане на ищцата кредитор, доколкото е приел за

доказано и установено че управителите на дружествата ответници са майка и син.

Първоинстанционният съд е намерил за успешно доказано оспорването на автентичността на сключения Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., досежно подписа на една от страните/ Й. П./, като е приел за недоказано по делото че предварителния договор е подписан от управителят на „Е...“ Е., поради което е приел че същият е непротивопоставим на ищцата по делото и не се доказва тезата на ответниците, че атакувания договор за прокупо- продажба на МПС от 30.05.2019г., е сключен в изпълнение на поетите задължения по предварителния договор.

Недоволен от първоинстанционното решение е останал ответника „С...“ Е., който е депозирал срещу него въззивна жалба, въз основа на която се разглежда настоящото дело пред ОС Благоевград.

Въз основа на събраните по делото доказателства пред първоинстанционния съд, анализирани в съвкупност и поотделно, настоящият състав на ОС Благоевград, прие за установено и доказано от фактическа страна следното:

Пред РС Благоевград е представен и приет като писмено доказателство- Предварителен договор за прокупо-продажба от 18.07.2018г., сключен в гр. В. между Й. Х. П., управител на „Е...“ Е. (продавач) и С. Й. К. (купувач), с който продавачът е обещал да продаде на купувача- С. Й. К. или на юридическо лице, собственост на същата, следните превозни средства: вид „влекач“, марка „В.“, модел „***“, с номер на шаси № *, с двигател № *, с рег. № *; вид „ремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, с номер на шаси № *, с рег. № *; вид „ремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, шаси № *, с рег. № * и влекач марка „М.“, модел * А., шаси *, с рег. № *, срещу договорена с предварителния договор цена от 7500 евро, от които 1000 евро са платени авансово при подписване на договора, а останалата част от продажната цена- 6 500евро, да бъде платена на продавача според условията уговорени с окончателния договор за прокупо- продажба.

Видно е от приетия писмен предварителен договор за продажба, че между страните е уговорен срок за сключване на окончателния договор за продажба на описаните ППС- най-късно до 10 месеца от подписването на предварителния договор, при разноси поделени за двете страни.

Уговорено е с предварителния договор, че в случай на отказ от страна на купувача за сключване на окончателен договор за продажба, същият ще изгуби посочената в предварителния договор авансово платена сума от 1000евро, а в случай на отказ за сключване на окончателен договор за продажба от страна на купувача, същият се задължава да върне получената от продавача авансова сума в двоен размер.

В приетия като писмено доказателство Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. е посочено, че същият е с нотатариална заверка на подписите на страните, заверени от Център за обслужване на граждани 208-Община В., след като е установена самоличността на подписалите се лица чрез проверка на личните им карти.

Предварителния договор за продажба на ППС от 18.07.2018г. е оспорен от ищцовата страна

досежно неговата автентичност, като съдът е допуснал и изслушал съдебно графологична експертиза.

Ответниците по делото са били задължени от съда да представят оригинала на оспорения предварителен договор за продажба, но такъв в хода на процеса пред първоинстанционния съд не е бил представен.

От заключението на експерта по изготвената и приета съдебно техническа и графологична експертиза, след изследване на представения по делото заверен препис от предварителния договор се установява, че подписа изписан и отразен под ръкописно изписания текст в долния ляв ъгъл срещу името на Й. Х. П., като представител на „Е...“ Е., не е положен от него. Вещото лице в заключението си при условията на вероятност дава заключение, че подписа положен и отразен под ръкописно изписания текст в долния десен ъгъл, срещу името на С. Й. К., в качеството и на представител на „С...“ Е., вероятно е изписан от нея. При разпита в съдебно заседание, вещото лице пояснява че подписите поставени върху ксерокопието на изследвания от него документ, са били ясни и отчетливи и е било възможно графологичното им изследване.

Установява се по делото от приетия като писмено доказателство- Договор за покупко-продажба с нотариална заверка на подписите рег. № 5498/30.05.2019г., по описа на нотариус И. К., че на 30.05.2019г. между „Е...“ Е., представлявано от Й. Х. П. като продавач и „С...“ Е., представлявано от С. Й. К. като купувач, е сключен договор за покупко-продажба на ППС, съгласно който „Е...“ Е. продава на „С...“ Е. следните МПС: вид „влекач“, марка „В.“, модел „***“, цвят- син, рама № *, с двигател № *, с държавен рег. № * за сумата от 3360 лв. с ДДС, която сума е изплатена от купувача на продавача; вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят -черен, рама № *, с държавен рег. № * за сумата от 1200 лв. с ДДС, която сума е изплатена от купувача на продавача; вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят-сив, с рама № *, държавен рег. № * за сумата от 1200 лв. с ДДС, която сума е изплатена от купувача на продавача и вид „полуремарке“, марка „Ш.“, модел „*“, цвят-черен, с рама № *, държавен рег. № * за сумата от 1200 лв. с ДДС, която сума е изплатена от купувача на продавача. Така продавачът е изпълнил поетото задължение с подписването на Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., като е сключен окончателен договор за продажба, в уговорения между страните срок.

С протоколно определение от 09.07.2021г. първоинстанционният съд е задължил ответниците да представят доказателства относно осчетоводяването в счетоводствата на двете дружества на предварителния договор за покупко-продажба от 18.07.2018г. и договор за покупко-продажба от 30.05.2019г. До приключване на съдебното дирене пред първата съдебна инстанция, от ответната страна не са представени доказателства относно осчетоводяването на двата договора в счетоводствата на двете дружества. Представено е и прието като писемно доказателство по делото- писмо от Б. А.– управител на „П.“ Е., с което уведомява управителя на „С...“ Е., че фактури за двата договора от 18.07.2018г. и от 30.05.2019г. за извършени плащания на цената посочена в договорите, не са представени в счетоводството на дружеството, счетоводни документи са налични след датата на

счетоводното обслужване от „П.“ Е.- м.07.2019г.

Не е спорно между страните по делото, че въззиваемата Р. Я. П. е работела в дружеството ответник- „Е...“ Е., въз основа на валидно сключен трудов договор, на длъжността Ръководител транспорт, при непълно работно време, като не са и били изплащани редовно трудови възнаграждения. Същата е предявила пред съда искове с правно основание чл. 242 от КТ във вр. с чл. 128 ал. 2 от КТ, искове по чл. 245 ал. 2 и чл. 270 от КТ срещу работодателя си- „Е...“ Е..

С Решение № 2625/20.03.2019 г., постановено по гр.д. № 2497/2018г. по описа на РС-Благоевград, влязло в сила на 21.06.2019г., ответникът „Е...“ Е., е осъден да заплати на Р. Я. П., с ЕГН *****, от гр. Б., сумата от 4 710,26лв., представляващи неизплатени трудови възнаграждения за периода от м.януари 2016– м.октомври 2018 година, както и сумата от 663,33лв. лихва за забава върху главницата, за периода от 26.02.2016г. до 14.10.2018г., както и сумата от 500 лв. разноски по делото за адвокатско възнаграждение.

За присъдените вземания на 17.07.2019г. в полза на въззиваемата Р. Я. П., е издаден изпълнителен лист срещу длъжника „Е...“ Е.. Въз основа на молба на кредитора на 25.07.2019г. е образувано изп.дело № 153/2019г. по описа на ЧСИ М. В., с взыскател- въззиваемата Р. Я. П. и длъжник „Е...“ Е., за сумите предмет на издадения изпълнителен лист от 17.07.2019г.

От писмо изх. № С200001-178-0025092/29.09.2020г. на ТД на НАП София, офис Благоевград се установява, че „Е...“ Е. има установени публични задължения в размер на 16335,34лв., за събирането на които е образувано изпълнително дело.

Пред първоинстанционния съд по искане на страните са допуснати и разпитани свидетели.

В показанията си разпитаната свидетелка Е. Н. сочи, че е служител на счетоводна къща „Ю...“ Е. от месец юли 2017г. на длъжност офис- сътрудник, като знае гръцки език и е поддържала контакти с клиентите, чиито управители са гръцки граждани. Сочи, че дружество „Е...“ Е. е било клиент на счетоводната къща до лятото на 2018г. Познава С. К. и Й. П.. Сочи, че Й. П. е управител на „Е...“ Е., а С. К. е негова майка. Свидетелката сочи в показанията си, че двамата винаги заедно посещавали офиса на счетоводната къща, веднъж на 2-3 месеца. Поради спорове относно заплащането на извършваните счетоводни услуги, дружеството „Ю...“ Е. прекратило отношенията с дружеството- „Е...“ Е.. Свидетелката не познава ищцата Р. П..

В показанията си пред първоинстанционния съд, свидетелят Т. Ц. сочи, че познава С. К. и Й. П., но не знае дали имат родствена връзка. Знае за сключен договор между „Е...“ Е. и „С...“ Е. от 18 юли 2018г., с който Й. П. продава на С. К. два тира с ремаркета, за да участва в европейски проект. Сочи, че братът на Й. П. е бил в болнично заведение много месеци и Й. П. е отговарял за туристическата фирма на брат си. Свидетелят е ходил да помага след работа в туристическата фирма. Не знае дали „Е...“ Е. е имало задължения, знае, че счетоводителят на дружеството го уверявал, че няма неизплатени задължения към трети лица. Й. П. изпращал пари до счетоводната фирма по куриер, а не по банков път, което

според свидетеля било голяма грешка. Сочи, че от счетоводната фирма теглили средства от банковата сметка на дружеството. Свидетелят пояснява, че познава С. К., която е на възраст 48-52 години, срещал я е в туристическата фирма на С. П.. Познава Й. П. и неговия брат С., но не знае кои са родителите им. Твърди, че на 02.06.2021г. пътувал с Й. П. и неговия брат С. за заседание по настоящото дело, но не били допуснати на границата. Пояснява, че тогава носели папка с документи, която изгубили в суматохата на границата.

Разпитаният свидетел Й. Б. сочи, че познава Й. П., работили са заедно като шофьори. Знае, че Й. П. е имал фирма в България. Свидетелят сочи, че идвал на минерални бани в Благоевград и при идванията си предавал пари от Й. П. на счетоводителя на дружеството Юлиос. Соци че му е известно че дружество „Е...“ Е. имало камиони, тъй като се интересувал да закупи един от камионите, но не се разбрали за цената. Соци, че се разчуло, че счетоводната къща е взела пари от Й. и това е причината да прекратят отношенията си. Не знае дали С. К. е майка на Й..

От приетото като писмено доказателство по делото копие от лична карта на Й. Х. П. № *, издадена на 10.11.2011г. във В., се установява, че С. Й. К. е майка на Й. Х. П..

Въз основа на фактическите си изводи, изградени въз основа на доказателствата събрани от първоинстанционния съд, въззивната инстанция излага следните правни съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Съгласно разпоредбата на чл. 269 изр. 2 от ГПК по отношение на правилността на първоинстанционното решение въззивният съд е обвързан от наведените оплаквания от страната във въззивната жалба, като служебно има правомощие да провери спазването на императивните материалноправни разпоредби, приложими към процесното правоотношение. В този смисъл е практиката на ВКС, постановена по реда на чл. 290 от ГПК и с ТР № 1/2010г. по т.д. № 1/2009г на ОСГТК на ВКС- т.2, обективизирана в Решение № 670/27.12.2010г. по гр.д. № 1728/2009г. на III г.о. на ВКС и Решение № 196/11.04.2012г. по т.д. № 994/2010г на II т.о. на ВКС. В този смисъл са и дадените указания по приложението на закона от ВКС с ТР № 1/2013г на ОСГТК - т. 1 и т. 4.

В съответствие с правомощията си на въззивна инстанция и съобразно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, при проверка на валидността на обжалваното съдебно решение, настоящият състав на ОС Благоевград счита, че същото е постановено в рамките на компетентността на районния съд, при спазване на правилата за родова и местна подсъдност, като е произнесено от законен съдебен състав. Обжалваният съдебен акт е съобразен с изискванията на чл. 236 от ГПК, като е изготвен в изискуемата от закона писмена форма, подписан е от съдията, дал ход на устните състезания пред първата съдебна инстанция и е съобщен на страните по установения в ГПК процесуален ред.

Решението на РС Благоевград е валидно постановено, въз основа на предявен за разглеждане иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД, който е процесуално допустим, като производството по делото пред първоинстанционния съд се е развило по редовна искова

молба и между надлежните страни, като не е нелице нередовност във връзка с активната и пасивната легитимация по делото.

За всяко лице, което твърди че е кредитор на друго лице на определено от закона правно основание, е налице правен интерес от завеждане на иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД, ако освен това твърди че длъжника е извършил действия, с които го уврежда, както и че е знаел за увреждането. Поради изложеното въззивният съд приема че за ищцата Р. Я. П. е налице правен интерес да предяви иск, с който да иска от съда да прогласи за относително недействителен по отношение на нея на сключения между дружествата ответници- договор за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г., след като твърди че е кредитор на „Е...“ Е. за вземане за неизплатени трудови възнаграждения за периода от м.януари 2016– м.октомври 2018 година.

Неоснователни са доводите наведени с въззивната жалба за това, че ищцата Р. Я. П. няма активна материално правна легитимация за предявяване иск по чл. 135 от ЗЗД срещу ответниците „Е...“ Е. и „С...“ Е., тъй като същата не е имала вземане срещу едното от тях към момента на сключване на Предварителен договор за прокупко- продажба от 18.07.2018г., с който страните са си обещали да сключат окончателен договор за продажбата на процесните ППС. Неоснователни са и доводите, че в случая ако съдът счете че е предявен Павлов иск, то същият следва да се счита за предявен при условията на чл. 135 ал. 3 от ЗЗД, тъй като вземането на Р. Я. П. е съдебно признато със съдебно решение, влязло в законна сила на 21.06.2019г., т.е. след сключването на договора за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г., за който ищцата твърди че я уврежда като кредитор на първия ответник- „Е...“ Е..

Установена е съдебна практика въз основа на решенията на ВКС, според която лице, имащо качеството на кредитор по смисъла на чл. 135 ЗЗД, може да е всеки титуляр на парично или непарично вземане, което не е прекратено или погасено по давност, *без да е необходимо вземането да е ликвидно или изискуемо, да е установено с влязло в сила решение.* Съдът по иска по чл. 135 ЗЗД не проверява съществуването на вземането, а изхожда от положението, че съществува, когато то произтича от твърдените в обстоятелствената част на иска факти. Страната, поискала отмяната по чл. 135 ЗЗД установява качеството си на кредитор без да провежда пълно и главно доказване на правата си, от които черпи правния си интерес./Решение № 35 от 12.04.2018г. на ВКС по гр.д. № 1783/2017г., III г. о., ГК/ В този смисъл настоящият състав на ОС Благоевград намира, че обжалвания съдебен акт е съобразен със задължителната съдебна практика/ напр. - Решение № 179/11.05.2011г. по гр.д. № 1198/2010г. III г.о. ВКС; Решение № 328/23.04.2010г. по гр.д. № 879/2009г. III г. о. ВКС; Решение № 552/15.07.2010г. по гр. д. № 171/2009г. на IV г.о. на ГК; Решение № 639 от 6.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 754/2009 г., IV г. о., ГК; Определение № 1457 от 19.12.2013г. на ВКС по гр.д. № 5526/2013г., IV г. о., ГК, съгласно която страната, която е поискала отмяна по чл. 135 от ЗЗД, *трябва да установи само качеството си на кредитор.* Тя няма задължението да провежда пълно и главно доказване на правото си /включително размера на вземането си/. *В това производство длъжникът не може да се брани с възражения, които*

се основават на отношенията, които легитимират ищеца като кредитор. Съответно - качеството на кредитор - не може да бъде отречено поради възражения, които намалилият своето имущество длъжник, би имал във връзка със съдържанието на облигационното отношение между него и ищеца, съществуването, или изискуемостта му. Възражения от подобно естество са несъотносими към спора по чл. 135 от ЗЗД, съответно съдът не може да ги приема и решава инцидентно в този процес, щом те не засягат материалното право да се иска отмяна на увреждащата сделка.

*В производството по павловия иск съдът изхожда от положението, че вземането съществува, ако то произтича от твърдените факти. Той може да приеме обратното, само ако вземането е отречено със сила на пресъдено нещо./*Определение № 455 от 8.06.2020г. на ВКС по гр.д. № 625/2020г., IV г. о., ГК/ С иска по чл. 135 ЗЗД не се засяга обвързващата сила на увреждащата сделка (или друго действие) в отношенията между страните, които са я сключили (длъжника и третото лице). Те продължават да бъдат валидно обвързани от нея и след уважаването на павловия иск. Увреждащата сделка се счита несъществуваща единствено по отношение на увредения кредитор и само с оглед на това негово качество. Ако впоследствие това негово качество бъде отречено (напр. защото сделката има порок) или отпадне (напр. защото е погасено чрез плащане), непротивопоставимостта губи смисъл. *Затова съдът, който е сезиран с иска по чл. 135 ЗЗД, може да вземе предвид единствено влязло в сила решение, с което се отрича качеството кредитор /вж. решение № 552 от 15.07.2010 г. на ВКС по гр. д. № 171/2009 г., IV г. о. /.*

В настоящият казус за ищцата Р. Я. П. безспорно е налице правен интерес от завеждането на конститутивен иск за отмяна на извършения договор за покупко- продажба на МПС, собственост на „Е...“ Е., като израз на потестативното право на кредитора, с което се цели постигането на правна промяна– обявяване на извършените правни сделки за недействителни спрямо ищеца- кредитор, тъй като с действията си длъжникът е намалил имуществото си, с което е осуетил удовлетворяването на вземането на кредитора. Интересът от завеждането на иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД е обусловен именно от възможността насочването на принудително изпълнение срещу имуществото на длъжника да бъде обезпечено чрез успешно провеждане на исков процес по общия предвиден в ГПК процесуален ред.

Несъмнено въззиваемата Р. Я. П. установява по несъмнен начин качеството си на кредитор на ответното дружество „Е...“ Е., за вземане за неизплатени трудови възнаграждения, установени със сила на пресъдено нещо/ Решение № 2625/20.03.2019 г., постановено по гр.д. № 2497/2018г. по описа на РС- Благоевград, влязло в сила на 21.06.2019г./ В този смисъл не са налице нередовности във връзка с депозираната искова молба, тъй като изложените от ищцата факти с исковата молба пред първоинстанционния съд, в достатъчна степен обосновават материално правната и легитимация във връзка с така предявения отменителен иск/Павлов иск/. Същият правилно и законосъобразно е бил насочен срещу страните по сделката– договор за поупко- продажба на ППС от 30.05.2019г., с която ищцата твърди че е била увредена, тъй като същите за задължителни другари, доколкото следва да бъдат

обвързани от силата на постановеното съдебно решение/Решение от 14.02.2008г. на ВКС по т.д. № 676/2007г. на I о. на ТК/.

Неоснователни са доводите, наведени с въззивната жалба, че предявения иск следва да бъде квалифициран като такъв по чл. 135 ал. 3 от ЗЗД, тъй като установяването на същото със сила на пресъдено нещо с Решение № 2625/20.03.2019 г., постановено по гр.д. № 2497/2018г. по описа на РС- Благоевград, е извършено *след* като е била сключена атакуваната сделка- договор за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г.

За доказване на качеството си на кредитор ищцата Р. Я. П. се основава на вземане срещу „Е...“ Е., за неизплатени трудови възнаграждения, възникнало в периода м.януари 2016– м.октомври 2018 година. Тъй като вземането е за неизплатени трудови възнаграждения, то същото се състои от отделни вземания, станали изискуеми и дължими в края на всеки календарен месец от процесния период, към който момент е възниквало за работодателя задължението за изплащането на основното месечно трудово възнаграждение, уговорено с трудовия договор. При незаплащане на съответното месечно възнаграждение, работодателят е изпадал в забава съгласно чл. 84 ал. 2 от ЗЗД и без да е необходима покана от длъжника. Поради изложените съображения, въззивният състав на ОС Благоевград намира, че вземането на въззиваемата Р. Я. П., е възникнало като е станало изискуемо и дължимо/както за главницата, така и за дължимите лихви/, в периода от м.януари 2016– м.октомври 2018 година, поради което същото е било изискуемо и дължимо *преди* сключването на договора за продажба, за който се твърди по настоящото дело че е увреждащ за ищцата- договор за покупко- продажба на МПС от 30.05.2019г. Следодателно следва да се приеме за установено качеството на кредитор на Р. Я. П. по отношение на длъжника ответник- „Е...“ Е., към момента на сключването на увреждащата сделка. Без значение е обстоятелството, че вземането е било установено със сила на присъдено нещо с Решение № 2625/20.03.2019 г., постановено по гр.д. № 2497/2018г. по описа на РС- Благоевград по – късно, тъй като меродавен за предявения иск по чл. 135 от ЗЗД е момента на възникване на вземането на кредитора, а не момента на неговото установяване по съдебен ред.

Всеки кредитор-хирографарен или обезпечен може да води иск по чл. 135 от ЗЗД. Качеството "кредитор" по смисъла, заложен в цитираната норма притежава всяко лице, титуляр на действително вземане по отношение на ответника. Законодателят не поставя други изисквания въвн от действителността на вземането т.е. то може да не е ликвидно или изискуемо /Решение № 4/26.01.2011г. по гр.д. 551/2010г. на III г.о. на ВКС/ респ. възникването на правото не е обусловено и от установяване на вземането със сила на присъдено нещо. Не е необходимо кредиторът да представя изпълнителен лист за вземането си, за да може да предяви специалния отменителен иск. Качеството му на кредитор следва *не от изпълнителния лист, а от облигационното отношение, което го свързва с длъжника*. В производството по Павлов иск, съдът не може да проверява съществува ли вземането, което легитимира ищеца като кредитор освен в хипотезата ако същото е отречено с влязло в сила съдебно решение /Решение № 639/06.10.2010г. на IV г.о. на ВКС по гр.д. 754/2009г./.. В тежест на ищеца е да установи само качеството си на кредитор, на основанието посочено в

исквата молба, имащо характер на материална предпоставка, а не да провежда доказване на правата си, от които черпи правен интерес./Решение № 328 от 23.04.2010г., по гр. д. № 879/2009г., на III г.о. на ВКС. / Поради изложените съображения, въззивният състав на ОС Благоевград намира, че предявения иск правилно е бил квалифициран от първоинстанционния съд като иск по чл. 135 ал.1 от ЗЗД.

Предмет на конститутивния иск по чл. 135 ЗЗД е потестативното субективно материално гражданско право на ищеца-кредитор да бъде обявена само спрямо него за недействителна правна сделка или друго правно или фактическо действие на ответника-длъжник, с които последният го уврежда. За да възникне потестативното право, съответно за да е основателен искът следва да се установят материалноправните предпоставки: 1. ищецът да е кредитор на ответника-длъжник, т. е. ищецът да е титуляр на друго субективно материално гражданско право, противопоставимо на ответника-длъжник; 2. извършеното от последния действие/сделка да уврежда интереса на ищеца-кредитор, т. е. да осуетява или да затруднява по някакъв начин упражняването на правата му спрямо ответника-длъжник; 3. длъжникът да е знаел за увреждането към момента на извършването на атакуваната сделка/действие. Когато тя е възмездна– и договарящото с него лице трябва да е знаело за увреждането; когато увреждащата сделка/действие е извършена преди възникване на вземането на ищеца-кредитор, е необходимо намерение (а не само знание) у ответниците за увреждането. Презумпция за знание е установена по отношение на ограничен кръг трети лица - съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника – чл. 135, ал. 2 ЗЗД./Решение № 37 от 2.04.2020г. на ВКС по гр.д. № 4500/2016г., IV г.о., ГК/

Съставът на ОС Благоевград намира, че въз основа на събраните по делото доказателства, анализирани поотделно и в тяхната съвкупност, следва да се приеме за успешно установено при пълно и главно доказване и другата материално правна предпоставка, с наличието на която законът свързва уважаването на констативния иск по чл. 135 от ЗЗД като основателен. Безспорно се установява извършването на *правна сделка* – договор за продажба на ППС от 30.05.2019г., сключен в предвидената от закона форма за действителност- писмена форма с нотариална заверка на подписите. Със сключения договор за продажба, собственикът на ППС- „Е...“ Е., чрез управителят си Й. П., е продал същите на „С...“ Е., дружество на което С. Й. К. е управител и едноличен собственик на капитала. Установява се от доказателствената съвкупност по делото, че сделката е действителна и от доказателствата по делото няма данна да е била обявявана за нищожна или унищожена по установения от закона ред съдебен ред, нито да е развалена по волята на страните, които са я сключили. Договорът за продажба на ППС от 30.05.2019г. е произвел правното си действие по отношение на страните, които са го подписали, като съществува реално в правния мир и към момента на предявяването на иска по чл. 135 от ЗЗД пред съда.

Въззивният състав на ОС Благоевград намира за недоказано възражението на ответниците по делото, че договора за продажба е сключен не за да бъдат увредени интересите на кредиторите на „Е...“ Е., а в изпълнение на сключен преди това между страните Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., с който същите са поели

задължението за сключване на окончателен договор за продажбата на ППС, в срок от 10 месеца след сключването на предварителния договор за продажба.

Представения с отговора на ИМ пред първоинстанционния съд- Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. е оспорен от ищцовата страна в първото по делото съдебно заседание, досежно липсата на достоверна дата за неговото сключване, с възражението че е непротивопоставим на ищцата Р. Я. П. като трето лица, с оглед разпоредбата на чл. 181 от ГПК. Възражава се, че в Центъра за обслужване на граждани 208- Община В., не може да бъде извършена валидна заверка на подписите на страните по договора, която да удостоверява личното явяване на лицата пред служителя в центъра и полагането на подписа им пред него. Възражава се че представения Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. е създаден по- късно, за целите на настоящия процес, като същият няма валидна нотариална заверка на подписите на страните и поради това няма достоверна дата по отношение на ищцата по делото- Р. Я. П., в качеството и на трето лице, като и непротивопоставим.

Представения по делото Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. е оспорен и досежно неговата автентичност, като се оспорва от ищцовата страна, че същият не е подписан от Й. П. и неговата майка С. Й. К., като представители на „Е...“ Е. и „С...“ Е..

Първоинстанционният съд е допуснал оспорването на автентичността на Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., като е задължил страните да представят по делото оригинала на договора, поради оспорването на извършената заверка на подписите на лицата които са го подписали. В хода на процеса пред първата съдебна инстанция, ответниците не са представили оригинал на оспорения Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г., като на осн. чл. 183 ал.1 от ГПК на това основание същият е следвало да бъде изключен от доказателствения материал и да не бъде обсъждан от съда по съществуването на делото.

Във връзка с оспорване на автентичността на предварителния договор, съдът е допуснал и назначил съдебно графологична експертиза, като от заключението на експерта по приетата СГЕ, установява се че подписа положен срещу името на Й. П. не е положен от него, а за полагането подпис срещу името на С. Й. К., изказано е от вещото лице предположение, че този подпис вероятно е положен от посоченото лице.

Оспореният предварителен договор за продажба на ППС от 18.07.2018г. съставлява частен диспозитивен документ, доколко касае се за договор, със сключването на който страните които са го подписали, са поели задължението за сключването на окончателен договор при условията описани в договора и в уговорения срок. С оспорването на частния диспозитивен документ, досежно неговата автентичност, на практика се извършва оспорване на неговата валидност, доколкото верността на изявленията на страните, инкорпорирани в сключения предварителен договор, се изключва в случай че се установи че договора не е подписан от страните или от едната от тях. В този случай не се доказва че материализираното в диспозитивния документ волеизявление на тази страна, е направено от лицето, посочено като страна по договора. Въз основа на заключението на експерта по приетата от

първоинстанционния съд СГЕ, въззивният състав на съда приема за успешно оборването на материалната доказателствена сила на представения пред съда частен диспозитивен документ, тъй като не се доказва че същият е подписан от страните посочени в договора и поради това не се доказва по делото че Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. е произвел правното си действия и че същият съдържа волеизявленията на страните, които е посочено че са го подписали. При липса на убедителни доказателства за автентичността на предварителния договор за продажба, следва да се приеме за недоказано авторството на изразената воля на страните по него, за поетите задължения за сключване на окончателен договор.

Пред първоинстанционния съд ответната страна не е изпълнила задължението си съобразно чл. 183 ал.1 от ГПК, във връзка с направеното оспорване на автентичността и нотариалната заверка на подписите от насрещната страна, да представи оригинала на Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. В този смисъл въззивният съд макар да приема за доказана по делото компетентността на Центъра за обслужване на граждани в Община В., да извършва нотариална заверка на подписите на страните, явили се пред служителя за да положат лично подписа под съответния документ/съгласно грицкия закон- чл. 16 ал. 4 от Закон 3345/2005г./, приема за недостоверна по отношение на въззвиваемата ищца Р. Я. П., датата на сключване на Предварителен договор за прокупо- продажба от 18.07.2018г. Въззивният съд намира за недоказано по делото извършването на нотариална заверка на подписите на страните по предварителния договор, тъй като не се установява че същият е подписан от Й. П., а експерта по приетата СГЕ изказва само предположение че същият е подписан от С. Й. К., при условията на вероятност.

Настоящият състав на въззивния съд, намира за неоснователен довода срещу основателността на предявения иск по чл. 135 от ЗЗД, за липсата на увреждане на кредитора от извършените сделка с ППС, собственост на длъжника- „Е...“ Е.. Установено е трайно в съдебната практика разбирането, че увреждащо кредитора е всяко правно или фактическо действие на длъжника, с което се осуетява или затруднява осъществяването на правото на кредитора да се удовлетвори от длъжниковото имущество. Увреждане е налице винаги, когато се извършва разпореждане със секвестрируемо имущество на длъжника включително когато се намалява възможността на кредитора да се удовлетвори от имуществото на длъжника, като ирелевантно е дали длъжникът след разпореждането притежава имущество и на каква стойност /Р № 320/13 г., гр.д.№ 1379/12 г., ВКС, IV ГО; Р № 322/15 г., гр.д.№ 2761/15 г., IV ГО на ВКС, Решение № 320 от 5.11.2013 г. на ВКС по гр. д. № 1379/2012 г., IV г. о., ГК, Решение № 322 от 29.10.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2761/2015 г., IV г. о., ГК; Решение № 639 от 6.10.2010 г. на ВКС по гр. д. № 754/2009 г., IV г. о., Решение № 18 от 4.02.2015 г. на ВКС по гр. д. № 3396/2014 г., IV г. о. и др., постановени по реда на чл. 290 от ГПК/. Не е необходимо в тази връзка да се изследва, в производството по предявен иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД, възможността дали кредитора може да се удовлетвори за вземането си от останалото имущество на длъжника. /Решение от 11.05.2010г. по гр.д. № 100/2010г., Решение от 25.06.2010г. по гр.д. № 1294/2009г. и Решение от 06.10.2010г. по

гр.д. № 754/2009г. на ВКС на РБ/.

Приема се от закона и от съдебната практика, че за обезпечаване вземането на кредитора служи цялото длъжниково имущество - чл. 133 ЗЗД, поради което право на кредитора е да избере начина, по който да се удовлетвори от това имущество и длъжникът не разполага с възможност за избор- срещу кое от притежаваните от него имущества да се насочи принудителното изпълнение. Ако длъжникът е добросъвестен, притежаваното друго имущество би му послужило за доброволно изпълнение на дълга, в който случай обявената на основание чл. 135 ЗЗД относителна недействителност на разпоредителната сделка би загубила правно значение. При недобросъвестност на длъжника, кредиторът разполага с възможност да се удовлетвори по своя преценка и с оглед интересите си, чрез насочване на принудително изпълнение върху всяко от притежаваните от длъжника имущества, за която именно цел на кредитора е предоставена възможността за провеждане на отменителния иск по чл. 135 ЗЗД, който по своята същност е вид обезпечение спрямо длъжника. В този смисъл решения по гр. дело № 2301/2014 г., четвърто г. о., ВКС; гр. дело № 123/2003 г., второ г. о., ВКС; гр. дело № 3396/2014 г., четвърто г. о., ВКС, гр. дело № 1379/2012 г., четвърто г. о., ВКС, постановени по реда на чл. 290 ГПК.

С оглед на изложеното всяко отчуждаване на имот или движими вещи на значителна стойност от патримониума на длъжника, обективно води до намаляване на неговото имущество и от там до възможността на кредитора да се удовлетвори за вземането си. Ето защо дори и длъжника да разполага с друго имущество, факта на разпореждането с недвижим имот или движими вещи на значителна стойност в полза на трето лице, означава че същият намалява имуществото си и в този смисъл уврежда интересите на своите кредитори към момента на извършването на разпореждането./Р – 137 от 10.03.2010г. на ВКС по гр.д. № 836/2009г. на III г.о. на ГК/. Правноирелевантно е дали длъжникът след разпореждането притежава имущество и на каква стойност.

И в настоящия казус, установява се че длъжникът „Е...“ Е., чрез своя представител се е разпоредил с ППС, негова собственост, в полза на трето дружество-„С...“ Е., като това е достатъчно за да настъпи увреждане на интересите на кредитора-Р. Я. П., без значение дали в патримониума на длъжника са останали други ППС или друго имущество, срещу което да бъде насочено принудително изпълнение за вземането на кредитора по издадения изпълнителен лист. Без значение за кредитора е и обстоятелството, дали разпореждането на длъжника е възмездно или безвъзмездно, тъй като имуществото е извън патримониума на длъжника и правото на кредитора срещу кое имущество да насочи принудителното си изпълнение е вече нарушено. Без значение е също дали длъжника извършва периодични плащания в рамките на образуваното изпълнително производство и демонстрира явното си намерение да се издължи за дълга си на своя кредитор.

Затруднение за удовлетворяване на кредитора е налице и когато движимите вещи/ППС/ са продадени по действителната им пазарна цена. Кредиторът не е длъжен да установява цялостното финансово състояние на длъжника или разликата между продажната и действителната цена и само когато длъжникът не разполага с друго имущество или то е

недостатъчно, да упражни правото си по чл. 135 от ЗЗД/Р № 149/13г., т.д.№ 422/12г., ВКС, I ТО по чл. 290 ГПК/. Цялото имущество на кредитора служи за общо обезпечение на неговите кредитори /чл. 133 ГПК/, като право на последните е да изберат начина, по който да се удовлетворят-дали с обезпеченото в тяхна полза имущество или с друго такова на длъжника, който не разполага с възражение, че притежава и друго имущество извън това, с което се е разпоредил, върху което да се насочи изпълнението /Р № 50/17г., т.д.№ 731/16г., I ТО, ВКС; Р № 407/14г., гр.д.№ 2301/14г., ВКС, IV ГО, постановени по чл. 290 ГПК/.

Впрочем решението установено въз основа на възприета съдебната практика се подкрепя и от развитието по настоящия казус- макар и продажната цена да е платена и преведена по банков път на продавача, не е последвало погасяване на задължението към кредитора Р. Я. П., по образуваното изпълнително дело, с което да бъде погасено частично или изцяло, вземането на ищцата от дружеството работодател, основано на установени с влязло в законна сила съдебно решение неизплатени трудови възнаграждения.

Фактът на увреждането на кредитора се преценява към момента на сключването на увреждащата сделка, чиято недействителност се иска да бъде обявена от съда, като в определени случаи/какъвто е и настоящия/, знанието за увреждането се презумира от закона. В случаите на безвъзмездна сделка е достатъчно длъжника да е знаел, че уврежда кредиторите си, за да бъде обявена същата за недействителна, а в случаите на възмездни сделки/какъвто е договора за продажба в настоящия казус/- знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице в чиято полза длъжника се е разпоредил, е негов близък роднина- съпруга, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника. /чл. 135 ал.2 от ЗЗД/.

В настоящия случай безспорно е установено пред първоинстанционния съд, че договора за продажба, за който се твърди от кредитора че е увреждащ за неговите права, е сключен между син продавач- Й. П. и купувач- неговата майка- С. Й. К.. Приема се че длъжникът знае за увреждането, когато знае, че има кредитор и че извършените правни действия увреждат правата на кредитора.

Когато действието е възмездно, лицето с което длъжникът се договаря, трябва също да е знаело за увреждането. Искът по чл. 135 от ЗЗД има за предмет потестативното право на кредитора да обяви за недействителна по отношение на себе си сделка/или друго правно действие/, с която длъжникът го уврежда. Това право възниква за кредитора, когато сделката/или действието/ е увреждаща и възмездна, но само когато длъжникът и третото лице са знаели за увреждането, както и когато увреждащата сделка/или друго действие/ е извършена преди възникване на вземането, но тя е предназначена от длъжника и третото лице да увреди кредитора./чл. 135 ал. 3 от ЗЗД/. В настоящия казус безспорно е че Й. П., като управител и едноличен собственик на капитала на „Е...“ Е., като работодател на Р. Я. П., е знаел за наличието на неизплатени обезщетения за трудови задължения към служителя за периода от м.януари 2016– м.октомври 2018 година, като е знаел че същата е предявила срещу дружеството иск за заплащане на същите по съдебен ред. Без значение е обстоятелството че претендираните вземания са били установени по- късно със сила на

пресъдено нещо въз основа на влязло в сила съдебно решение. Мерадавен за делото е не момента на тяхното установяване по съдебен ред, а момента на тяхното възникване.

Установява се по несъмнен начин по настоящото дело, че между първия ответник- „Е...“ Е. и втория ответник- „С...“ Е. е сключена сделка на разпореждане- договор за продажба на ППС, в резултат на което вещественния състав на активите на търговеца продавач е променен и тази сделка има увреждащ характер касателно неговия кредитор- Р. Я. П.. С решение № 407 от 29.12.2014г. по гр. д. № 2301/14г. на ВКС, IV г.о.; решение № 639 от 06.10.2010г. на ВКС, IV г.о.; решение № 328 от 23.04.2010г. по гр. д. 879/10г. на ВКС, III г.о.; решение № 407 от 29.12.2014г. на ВКС, IV г.о.; с решение № 639 от 06.10.2010г. по гр. д. 754/09г. на IV г.о. и др., съставите на ВКС са приели, че всяко отчуждаване на длъжниково имущество намалява възможността за удовлетворяване на кредитора, като иска по чл. 135 ЗЗД е основателен, ако ответника длъжник се лишава от свое имущество или извършва други правни действия, затрудняващи удовлетворяването на кредитора. В този смисъл следва да се приеме, че действията на разпореждане, обективирани в представения по делото писмен договор за продажба попада в категорията действия, които са атакуеми по реда на чл. 135 ЗЗД.

Посочената в исковата молба увреждаща сделка е договор за продажба, която е възмездна сделка, поради което законодателят изисква знание за увредата и у придобилото имущество лице, с оглед защита на интереса му. Когато обаче договарящият с длъжника– преобратателят по възмездната сделка - е негов съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра, разпоредбата на чл. 135 ал. 2 от ЗЗД установява предположението, че знанието му се предполага до доказване на противното. Тази оборима законова презумпция, с която се обръща тежестта за доказване в процеса, също изхожда от основната цел на относителната недействителност по отменителния иск– защита интересите на кредитора пред тези на изброените близки на длъжника, които са сключили с последния увреждаща възмездна сделка и са придобили права по нея, изхождайки от обичайно случващото се, че близостта на очертания с нормата на чл. 135 ал. 2 от ЗЗД кръг от лица знаят за увреждането.

В настоящия случай установена е безспорно родствената близост между едноличния собственик на капитала и управител на „Е...“ Е. и управителя на дружеството купувач, което е придобило активите „С...“ Е.. Управител на дружеството купувач е майката на Й. П.- С. Й. К.. Близката степен на родство попада в обхвата на разпоредбата на чл. 135 ал. 2 ЗЗД– оборимата презумпция за знание за увреждането– съгласно която знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е от посочените в закона. Счита се, че длъжникът знае за увреждането, както знаят и неговите близки, посочени от законодателя. Съгласно Решение № 163/27.07.2011г. по гр.д. № 672/2010г., ВКС, III г.о. е прието, че оборимата презумпция за знание за увреждането, установена с чл. 135 ал. 2 ЗЗД, намира приложение и по отношение на юридически лица, чиито собственици и управители, са от кръга на лицата по чл. 135 ал. 2 ЗЗД. Същото разрешение е прието в Решение № 967/08.03.2010г. по гр.д. № 3336/2008г., ВКС, I г.о., Решение № 219/17.02.2010г. по т.д. № 752/2009г., ВКС, II т.о. В посочената практика на ВКС приложението на презумпцията е разширено до лица, които представляват или са собственици на юридическите лица – страни по атакуваната сделка и

се намират в родствени отношения от кръга на посочените в разпоредбата на чл. 135, ал. 2 ЗЗД, съгласно която знанието се предполага до доказване на противното, ако третото лице е съпруг, низходящ, възходящ, брат или сестра на длъжника.

В настоящия случай както продавачът по увреждащата сделка, така и купувача са търговци по смисъла на ТЗ, но съгласно установената практика на ВКС тази презумпция е приложима и по отношение на ЮЛ и това е така, тъй като те се управляват от органи, които се състоят от физически лица. В настоящия случай едноличният собственик на капитала на „Е...“ Е. е син на управителя на дружеството „С...“ Е.- придобило имотите. Й. П. е собственик на капитала и управител на „Е...“ Е., следователно е единственото лице, което може и следва да се разпорежда с неговите активи. Управителят е волеизявяващият орган на дружеството, валидно обвързващ го с останалите прави субекти. Изразената воля на ЮЛ за извършената продажба е чрез неговия управител. Именно това ФЛ едноличен собственик на капитала и ФЛ- управител на дружеството приобретател, се намират в родствена връзка от вида посочен от законодателя в разпоредбата на чл. 135 ал. 2 от ЗЗД - в случая на низходящ със своя възходяща, явяваща се управляваща и представляваща лицето, придобило активите на длъжника.

По силата на създадената законова презумпция, в доказателствена тежест на страните по сделката- ответници пред първоинстанционния съд, е да оборят презумпцията за знание, при условията на пълно и главно доказване. Въпреки указанията на първоинстанционния съд при разпределение на доказателствената тежест между страните по делото, настоящият въззивен състав намира, че законовата презумпция на чл. 135 ал. 2 от ЗЗД, не е успешно оборена от ответниците- „Е...“ Е. и „С...“ Е. чрез техните представители. Не се представиха убедителни доказателства обосноваващи извода, че знанието за увреждането на кредиторите на „Е...“ Е., чрез сключването на договор за продажба на ППС от 30.05.2019г., не е могло да стане известно на управителя на дружеството придобило активите- С. Й. К., още повече че от събраните по делото доказателства се установява, че тя напълно е била напълно наясно за всичко случващо се във връзка с „Е...“ Е., тъй като зе е занимавала активно с делата на това дружество.

При изложените съображения от фактическа и правна страна, въззивният съд в настоящия си състав счете, че са налице всички предпоставки от обективна страна, за уважаването на предявения иск с правно основание чл. 135 от ЗЗД като основателен. Доколкото изводите на въззивната инстанция съответстват на тези на първоинстанционния съд, следва решението на РС Благоевград, на основание чл. 271 ал.1 от ГПК, да бъде изцяло потвърдено като правилно и обосновано и като постановено в съответствие с материалния закон и с установената съдебна практика.

С оглед на изхода на делото пред настоящата въззивна инстанция и поради това, че въззивната жалба е оставена без уважение, следва да бъде осъдено дружеството жалбоподател- „С...“ Е., да заплати на въззиваемата- Р. Я. П., сумата 678.00лв., съставляваща разноски за адвокатски хонорар пред въззивната инстанция, с оглед на представените Договор за правна защита и съдействие и пълномощно.

При определяне на дължимата сума като раноски пред настоящата съдебна инстанция, съдът прие за основателно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, платено на пълномощника на Р. Я. П., наведено на осн. чл. 78 ал. 5 от ГПК, като на осн. чл. 7 ал. 6, във вр. с чл. 7 ал. 2 т. 3 от Наредба № 1/2004г. за минималните адвокатски възнаграждения, редуцира размера на същото от претендираните 850лв. до раззмар от 678.00лв.

Водим от горното и на основание чл. 135 от ЗЗД и чл. 271 ал.1 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 906288/09.03.2022г., постановено по гр.д. №550/2020г. по описа на РС Благоевград, като правилно и обосновано.

ОСЪЖДА „С...“ Е., ЕИК *, седалище и адрес на управление: гр. Б., ул. „С. Р.“ №*, ет. *, представлявано от С. Й. К., да заплати на Р. Я. П., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. Б., ул. „М.“ № *, вх. *, ет. *, сторените пред настоящата съдебна инстанция разноски за адвокатски хонорар, в размер на 678.00лв./шестстотин седемдесет и осем лева/, съобразно представените Договор за правна защита и съдействие и пълномощно.

Решението на съда подлежи на касационно обжалване, в едномесечен срок от връчването му на страните, през ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____